O LUME DE ZEI

331

COLECŢIA
POVESTIRI
ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE

331

ALEXANDRU FORJE

IDEE PERICULOASĂ

JUSTIN TEODORU

ÎNTÎLNIREA

ŞTEFAN ZAIDES

O lume de zei

*****

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta-desen: VICTOR WEGEMANN
Desene interioare: AUREL BUICULESCU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

Colecţia „POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE"
editată de revista

Ştiinţa şi Tehnica

Anul XIV
1 septembrie 1968

ALEXANDRU FORJE

IDEE PERICULOASĂ

„Certitudinea ?..." În adevăr, de astă dată era drumul căutat îndelung cu nesfîrșite stăruințe. Își sprijini fruntea cu o mînă și după multă vreme respiră adînc, cu senzația că a ajuns la capătul unui urcuș anevoios și-și poate îngădui o clipă de răgaz. Acum se putea întoarce ca să privească înapoi povîrnișul abrupt pe care-l parcursese. De unul singur, pas cu pas, fără să se gîndească dacă ar putea avea cel puțin o singură șansă, împotriva unei evidențe care părea absolut certă, care se înrădăcinase și...

De afară, din casa scărilor, se auziră tropăituri și glasuri zgomotoase de copii chemîndu-se. Băgă de seamă și soarele dimineții de primăvară, alb, orbitor, împroșcînd orașul cu un potop de străluciri. Mîna îi alunecase peste ochi și se oprise pe fața cu barba nerasă de cîteva zile.

„Mai departe ! mai departe..." Clipele de părelnică fericire se mistuiră iute, alungate de neliniști. „Mai departe, mai departe !"

În pauza făcută cerneala se uscase în penița stiloului și trebui să mîzgălească zigzaguri ca s-o pornească iar. Ecuația era relativ simplă și putea calcula în cel mult două ore numărul de soluții posibile, apoi le va lua pe rînd, fiindcă una dintre ele va fi cea reală, soluția întregului sistem de calcul.

Glasurile și tropăiturile copiilor se auziră iar. Unul dintre ei spunea :

„Bine, să ne luăm la trîntă și cine învinge rămîne campion mondial în tot blocul nostru, numărul optsprezece !"

„Bine, biineee..." — răspunseră alte glasuri în cor, în timp ce hărmălaia se depărta.

Tîrziu, către seară, amorțit de atîta stat pe scaun, se ridică amețit, ca să facă doi, trei pași prin cameră.

„O, cum de nu mi-am dat seama ? Cum ? Cum ?... Totul, totul... în zadar... Zece la puterea optsprezece ori zece la puterea nouăsprezece..." Cărțile din bibliotecă și lampa din tavan se legănau odată cu podeaua de sub picioarele lui devenită nesigură.

„Zece la puterea optsprezece ori zece la puterea nouăsprezece... Zece urmat de... În zadar, totul în zadar..."

Ar fi vrut să întindă mîinile înainte, să se poată apuca de ceva. Aluneca în adîncuri tot mai repede şi nu găsea nimic, nici un sprijin.

— Binee, să ne luăm la trîntă şi cine învinge rămîne campion mondial în tot blocul nostru, numărul optsprezece !

Glasul care repeta cuvintele copiilor de azi dimineaţă răsună străin şi batjocoritor.

— Să ne luăm la trîntă ? Sînt prea bătrîn ca să mă mai iau la trîntă cu cineva. Am şaptezeci şi şase de ani, m-am născut în o mie opt sute optzeci şi nouă...

— Puţin, eu am zece la puterea optsprezece ori zece la puterea nouăsprezece ori zece la puterea optsprezece ori zece la puterea nouăsprezece ori...

— Ştiu, ştiu, eşti infinitul...

— Tu m-ai chemat, ţi-aduci aminte ? Era în nouă sute zece. Terminaseşi facultatea de matematică.

— E adevărat, aşa s-a întîmplat. Trebuia să-mi aleg teza de doctorat şi m-am dus la profesor. Da, da, era tot o seară de primăvară. Aveam bilete la „Ocolul Pămîntului în optzeci de zile". Am stat pînă noaptea tîrziu la profesor şi nu m-am mai dus la teatru.

— Dar... ea te-a aşteptat. Ai necăjit-o. Ţi-aduci aminte ? Poate nu ştii. A plîns toată seara de ciudă.

— Nu ştiam. N-a mai vrut să ne mai întîlnim de atunci, fiindcă o mai făcusem să aştepte şi altă dată. Dar asta s-a întîmplat acum cincizeci şi...

— Era frumoasă Evantia.

— Da... era... era foarte frumoasă...

— Îţi aduci aminte ce ţi-a spus profesorul ?

— Da, mi-a spus că-i o idee periculoasă, că s-ar putea să-mi irosesc toată viaţa fără să găsesc nimic.

— De ce nu l-ai ascultat ?

— Fiindcă am vrut să găsesc o teorie nouă a numeraţiei, mai rapidă, cu care să se poată socoti mai uşor marile mulţimi de obiecte, electroni, particule nucleare, particulele...

— Ha, hahaha ! Ai găsit-o, nu-i aşa ?

— Da, nu rîde, am găsit-o. Am găsit ecuaţia, trebuie doar calculată...

— Calculată, cu zece la puterea optsprezece ori zece la puterea nouăsprezece soluţii ? Hahaha !

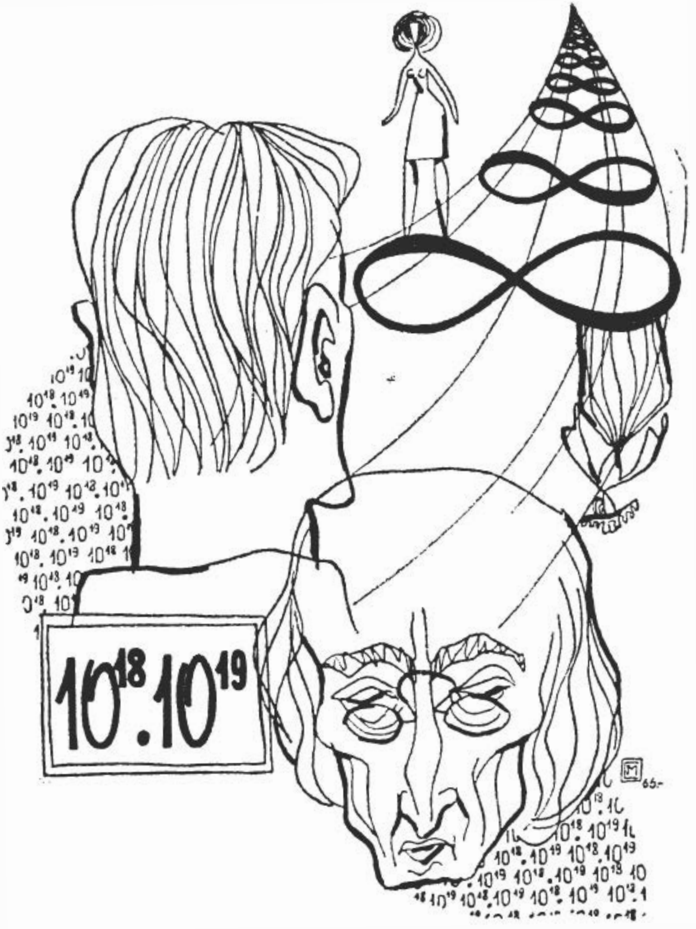
— N-am ştiut că-i atît de complicat, am crezut că termenii de probabilitate de gradul nouă se reduc între ei. M-am înşelat... Şi totuşi... poate c-ar fi o soluţie... ar fi...

Se smulse cu ultimul rest de energie pe care-l mai avea din noianul de vedenii ce i se împăienjeniseră în gînduri.

„Soluţia... poate că..."

. . . .

Alia izbucni, acesta era cuvîntul, în camera albă şi însorită a laboratorului. Matematicianul Valentin Soran îşi ridică privirea surprins de apariţia ei neaşteptată şi mai ales de frumuseţea chipului şi

Desen de MIRCEA CAPATA

a trupului ei, care se armonizau perfect în camera irizată de splendoarea zilei de primăvară.

— Valentin, mă faci să aștept, nu-i așa ? Vocea ei minunat de mlădioasă avea, ca întotdeauna, accentul acela ușor insolent, ușor imperativ al fetei răsfățate și obișnuită să i se facă mereu pe plac.

— Nu, uite, să vezi... aștept fișele de calcul. (Se uită la ceasul din perete). Peste opt minute vor fi conectate circuitele integratorilor.

— Și ?

— Vezi, e așa de important, s-ar putea să reușim. E o mașină de calcul care înlocuiește un miliard de calculatori, mai mulți chiar.

— Și ?

— Punem la punct o metodă care acum douăzeci de ani ar fi fost o aberație s-o visezi.

— Și ? O să numărăm trei, doi, unu, în loc de unu, doi, trei... teribilă descoperire ! Pentru asta nu ți-ai luat concediu de cinci ani ?

Chipul matematicianului se înroși de ciudă pînă în vîrful urechilor și se vedea că face eforturi ca să se stăpînească.

— Nu ți-am spus ? Inversiunea e doar principiul, plecarea de la valorile marilor mulțimi și separarea evenimentelor numărate, prin criterii de precizare.

— Valentin, iar începi ?! M-am săturat de povestea asta, auzi ? M-am săturat ! Am citit însemnările boșorogului. Știi ce scrie ?

„Evantia a luat bilete la o reprezentațiune de lanternă magică ce se joacă cu titlul de «Fatalitatea vieții». Nu voi să merg din motive că nu mă pot desprinde de studiu. Voi fi în situațiunea de-a renunța la formarea unui cămin, poate eventual după ce am să termin studiul, și asta cine știe cînd, fiindcă, după cum mi-a atras atențiunea Domnul profesor, s-ar putea să nu ajungă o muncă de-o viață întreagă. Da, așa am să fac ! Miragiul acestui studiu imens m-a prins în fascinațiunea lui".

— Spune-mi, de ce ai citit ? Te-am rugat să nu umbli acolo.

— Fiindcă, fiindcă, cel puțin pe tine vreau să te scap. Înțelegi ? Ce-a realizat Timotin Omăt ? Un biet profesor de școală medie, atît a fost și a murit acum patruzeci de ani, necunoscut. Nu vreau să scuturi tu praful și mucegaiul de pe dosarele lui, nu vreau să...

Un semnal luminos se aprinse în panoul de aparate care acoperea complet unul dintre pereții laboratorului.

— Uite, uite, o opri surescitat matematicianul. Da... te rog o clipă să-mi notez...

. . . .

„E clar, absolut, dar trebuie repetate programările... asta ar însemna o soluție pur algebrică..."

Se opri. Era seară. Valentin Soran ajunsese în fața intrării somptuoase a institutului de calcul.

„Oare ce trebuia să fac ?" Se uită la ceas. „Ora douăzeci și trei și... Am făcut-o, la ora douăzeci și unu trebuia să... S-a supărat, desigur".

Introduse o fisă în videofonul din holul institutului.

— Bună seara.

— Bună seara, Valentin, nu-mi cere iertare. Am înțeles.

— Nu! Trebuie să mă lași să-ți explic. O să adaug un etaj pentru repetarea programărilor, s-ar putea să existe o soluție pur algebrică.

— Cred că ai dreptate, și eu mă gîndeam la posibilitatea asta.

— Şi tu, Alia?

— Da, şi eu.

— Dar... nu mi-ai spus nimic, bine, dar tu...

— Ai dreptate, eu nu mă pricep la calcule programatice. Ascultă-mă însă. Sînt medic. Țin în brațe, în fiecare zi, douăzeci de copii şi aş vrea ca unul, cel puțin unul, să fie al meu. Înțelegi? Îmi place muzica serială și aş vrea o dată pe lună să ascult un concert. Aş vrea să merg cu picioarele goale și să simt cum mă înțeapă pietrişul unui rîu de munte. Aş vrea să mă usture ochii de fumul unui foc aprins în fața unui cort, într-o excursie în caiac pe Olt. Pentru asta n-ai putea găsi o soluție pur algebrică? Sînt sigură că nu! Atunci lasă-mă s-o caut eu, fără tine!

Rămase năucit în fața ecranului stins. Peste cîteva secunde însă, ecranul videofonului se aprinse din nou.

— Salut, Valentin. Ce faci? Întrebarea i-o pusese cercetătorul-dispecer de serviciu.

— Nimic deosebit. Urc la mine. Am de lucru...

— Ai o mutră... se întîmplă. Ura!

— Ai dreptate, am o mutră pur algebrică.

Ecranul videofonului se întunecase din nou. Valentin Soran se regăsi încă o dată, ca și de alte multe ori, singur.

„Hei, Timotin Omăt... pasiunile, marile pasiuni... ale dracului nu ne încap în inimă și în minte decît cîte una, vezi, asta-i. Dar, de fapt, o știi, c-ai pățit-o".

JUSTIN
TEODORU

ÎNTÎLNIREA

Mînată de-a lungul unor traiectorii curbe, pe spirale ameţitoare şi ramuri de hiperbole, zguduită de ploi de meteoriţi şi aprinsă de suflul fierbinte al pulberii interstelare, răsfrîntă în turbioane galactice şi gradiente gravitaţionale, Icar, mai precis ceea ce a rămas din astronava cu acest nume, zăcea acum cu botul înfipt în solul argintiu al Planetei albastre.

Lumea din jurul epavei era o lume ciudată. O boltă de o culoare galbenă, care spre zări lumina într-un verde, de o frumuseţe uimitoare, stînci zimţuite de ferăstrăul timpului, constelaţii străine, stele mari, difuze pe un firmament ce părea mereu încins. Cărări întunecate, purtînd în îmbrăţişarea lor mută pete stacojii şi brăzdînd scoarţa astrului cu canale de umbră. Doi sori, unul violet, mic, mereu apropiat de orizont, şi celălalt uriaş, roşu, de culoarea sîngelui ridicat ameţitor pînă la zenit, dăruiau cerului simfonia multicoloră a aureolelor boreale.

O linişte apăsătoare. Numai veşnicul joc de lumini. Paşii lui Aar se stingeau în tăcerea fără sfîrşit ce se întindea ca o mare vîscoasă printre stîlpii verticali de piatră.

Aar a fost singurul care a supravieţuit catastrofei de lîngă epsilon Tauris. Işi mai aducea aminte vag — ca dintr-o altă viaţă trăită pe alte meleaguri stelare — de încercarea de a atinge pragul timpului 0★, de accelerarea înfricoşătoare căreia i-au fost supuşi, de razele ce treceau din roşu în verde, apoi în albastru şi violet, iar după aceea... după aceea s-a întîmplat ceva ce nu-şi va putea explica exact niciodată. Intr-o fracţiune de secundă s-a destrămat cerul indigo, s-a rupt în bucăţi luminoase, a explodat în cioburi incandescente, s-a împrăştiat în scîntei sclipitoare, în dangătul clopotelor grele de aramă, în zumzetul cristalin al pîraielor pămîntene, în aria metalică a corurilor astrale. Şi poate timpul s-a oprit... O senzaţie nemaiîntîlnită... Euforie... Cădere în lumi albe de peşteri, în hornuri planetare cu pereţi netezi şi negri. Apoi lumini din nou, multe şi orbitoare, traiectorii galbene înfăşurate în cercuri înspăimîntătoare, dîre verzi de stele căzătoare, focuri albastre aprinse de mîini magice dincolo de începutul universului. Şi iar liniştea. O linişte mută şi oarbă, ca şi aceea de dincolo de mormînt. Limitele lucrurilor s-au şters şi s-a lăsat o ceaţă grea şi brună prin care de-abia se zărea o figură îndepărtată. Părea a fi o fată. Ochi mari, cu străluciri metalice, o siluetă

★ In apropierea unor mase imense geometria spaţiului-timp se curbează atît de puternic încît scurgerea timpului poate să devină infinit de lentă. Limita acestei stări este timpul zero, noţiune deocamdată fantastică, dar în principiu posibilă.

suplă, cioplită parcă în piatră. Se apropia ; deodată perdeaua de neguri s-a ridicat ca o cortină mînuită cu repeziciune şi Aar îi distingea acum cu o uimitoare precizie trăsăturile atît de străine şi totodată atît de cunoscute. În ochii ei profunzi se ascundea o chemare abia perceptibilă, chemarea unei lumi îndepărtate, nostalgia cosmică a sentimentelor primare şi imaginea uitată a celei dintîi iubiri. Privirea fetei deveni încetul cu încetul arzătoare şi sufocantă, ca o rază ce străbate întreaga fiinţă, şi mătură tot ce a fost şi va fi, suprimă orice amintire şi orice sentiment în afară de dorinţa neţărmurită a întîlnirii.

Apoi privirea ei, acoperită de pleoape grele de fildeş, s-a stins. O mişcare a unor braţe lungi şi netezi, un ultim mesaj şi vedenia a dispărut. În Aar a rămas un gol fără margini. Cu senzaţia acestui vid plin de deznădejde, el se prăbuşi din nou. O zdruncinătură şi capsula lui Icar lovi solul neted, albastru.

Acum Aar privea în jur ; ar fi vrut să înţeleagă unde se află, să înşire într-un întreg logic cele întîmplate. Dar nu putu. În faţa ochilor minţii o vedea mereu pe ea, privirea aceea plină de chemare.

Lumina albastră... Lumină vişinie a fierului încins, perdele de culori, stînci albastre şi linişte. O fiinţă verticală, în ritmul monoton al paşilor poartă după el două umbre unite. Spre ce ţintă oare ?

Păşi mai departe ca într-un delir. Întreaga-i fiinţă era polarizată în jurul acelei viziuni. Căuta, cu o dîrzenie devenită acum feroce, să scape de sub stăpînirea acelei întîlniri. Se păru că pierduse noţiunea timpului, iar cei doi aştri cu mişcarea lor lentă aduceau atmosfera liniştită a ceasurilor de plumb marcată doar de tic-tacul de culori şi umbre.

Aar mergea. În direcţia unui orizont ce fugea de el, spre îndepărtări necunoscute. Un pas, zece, o sută de mii ? O secundă, o zi, o veşnicie ? Umbra dublă înainta urmînd o linie ba frîntă, ba curbată.

Dincolo de amfiteatrul de piatră unde stăteau în picioare coloşi de stîncă, ca fiinţe uriaşe rămase în tăcere, se aşternu o cîmpie netedă. Spre zări se văzu ceva, ce-l dezmorţise puţin pe Aar. În strălucirea violetă a micului astru se vedea un oraş, sau poate numai o îngrămădire de obiecte. Omul de pe Pămînt îşi spori paşii. Mergea uşor, lin şi repede, parcă gravitaţia ar fi fost mai mică decît cea de pe îndepărtata Terră.

Ajunse la marginea unui platou. Sub el se vedeau cariile întunecate ale unor prăpăstii abrupte, negre şi întortocheate. Ca un uriaş labirint de canale adînci se întindea reţeaua de canioane. Înaintă mai departe pe podul crestelor spre un punct unde se conturau spirale bizare de o culoare portocalie. Nu-şi dădea seama nici de efort, nici de trecerea timpului, mergea mecanic ca într-o transă.

În umbra marilor spirale, netede şi scăldate de o lumină caldă — venită parcă din interiorul acestor stranii construcţii —, Aar observă o sumedenie de sfere. Păreau a fi din cristal transparent, unele albastre, altele violete, galbene ca şi chihlimbarul, verzi ca smaraldul, purpurii ca rubinul, toate cuprinse de aceeaşi emanaţie internă. Stăteau

leneşe, în grămezi mari, de fulgere colorate. Cînd Aar le-a atins, s-au rostogolit uşor, fără nici un zgomot, mişcîndu-se lin, cu supleţea unor fiinţe vii.

Deodată, un perete uriaş, apărut ca prin minune, îi bară drumul. Dar chiar în aceeaşi clipă pe suprafaţa lui fluorescentă se deschise o poartă prin care ieşea o lumină verde şi veselă, lumină spre care îţi venea să zbori, care te atrăgea ca o neînţeleasă fata morgana. Se auzi un zumzet uşor, asemănător susurului apelor şi clinchetului de clopoţei. Era o melodie monotonă, cu inflexiuni lente, aducea ceva din melancolia doinelor pămîntene şi a baladelor cîntate de vechii barzi. Un flux penetrant de sunete ce unduia în jurul său îl mîngîia cu braţe imateriale, îl cuprindea în îmbrăţişarea cosmică a regăsirii.

În razele verzi ale acestei imense săli apăru o umbră. Subţire şi dreaptă, ea venea plutind spre Aar. Părea a fi ţesută din neguri. Se apropia încet, apoi deodată se înălţa în faţa lui. O recunoscu, era fata de pe epsilon Tauris. *De data aceasta avea o privire mîngîietoare şi liniştitoare, avea în ochi reflexul focurilor aprinse în nopţile de iarnă, al geamurilor luminate în oraşe străine. Şi-a întins mîinile lungi şi cărămizii punîndu-le pe umărul lui Aar. Acesta simţi deodată o căldură odihnitoare. Era un sentiment ciudat, împletit din liniştea ce-o dobîndise prima fiinţă raţională întoarsă de pe drumuri pline de pericole în semiîntunericul peşterilor şi din senzaţia de oboseală pe care o încerci pe lungi traiectorii interplanetare, rupt de Pămînt, supus numai stihiilor stelare. Era momentul întîlnirii, al unei bucurii atotcuprinzătoare, al fericirii ce primise proporţii cosmice şi care însumase toată fericirea planetelor.*

Vibraţii verzi şi pale, cor îndepărtat de sunete de argint, tic-tacuri amuţite. Numai privirea acelor ochi, ochi de metal, ochi de lacrimă cristalină, de ametist.

Linişte... afară sfere greoaie se încălzesc în propria lor lumină, spiţe de umbră, flori spiralate, stînci prăbuşite în întunericul adîncilor văi.

Fericirea întîlnirii. A celei din urmă întîlniri...

★

Aici sonda interstelară Delal. Coordonatele: A 72, F 57, pătratul 501. Nava Icar *s-a prăbuşit în apropierea lui* epsilon Tauris. *Nimeni n-a rămas în viaţă... Aici sonda interstelară Delal...*

ŞTEFAN ZAIDES

O lume de zei

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Tînărul biolog Mihai Dobrescu moare în chip ciudat în restaurantul în care a intrat să se cinstească cu vechiul său amic Vulcănescu ; acesta, acuzat de asasinarea biologului, este arestat. Comisarul Bocăncel, însărcinat cu conducerea anchetei, intuieşte, în pofida aparenţelor, că adevăratul asasin nu este Vulcănescu. Într-o zi, Bocăncel întîlneşte în oraş un alt... Vulcănescu ! Urmărindu-l, comisarul îl vede dispărînd în nişte căsuţe cu aspect dubios de pe strada Hagi Ghiţă. Ancheta îşi urmează cursul, şi o nouă figură apare pe genericul acestei triste drame : frumoasa Cornelia, nepoata gazdei biologului.

Cine l-a ucis pe Dobrescu ? Cine e „dublura" lui Vulcănescu (despre care acesta nu ştie absolut nimic) ? De ce îl numea Cornelia pe biolog „zeul timpului" ? Acestea sînt tot atîtea întrebări care îl năucesc pe comisarul aparent naiv, întărindu-i, totodată, hotărîrea de a dezlega misterul sinistrului asasin.

Întreprinzînd o descindere în strada Hagi Ghiţă, Bocăncel descoperă sediul unei puternice bande de traficanţi de stupefiante condusă de un anume Matté. Dar banda dispare, şeful ei ascunzîndu-se în vila unui restaurator, Potîngă. După o scurtă luptă cu Bocăncel, Matté dispare din nou — nu mai înainte însă de a-l ucide pe Potîngă.

Făcînd, în sfîrşit, cunoştinţă cu Cornelia, Bocăncel se îndrăgosteşte de ea, deşi bănuieşte că fata îl iubeşte pe... Vulcănescu. Repetînd descinderea în strada Hagi Ghiţă, comisarul intră în posesia unui manuscris al biologului, din care află cu stupoare că acesta este autorul unei descoperiri epocale : „Mihailina", leacul veşnicei tinereţi, capabil să facă inofensiv virusul bătrîneţii umane. Cu vremea, bănuiala că frumoasa Cornelia îl iubeşte pe Vulcănescu devine certitudine ; o întîlnire întîmplătoare în Cişmigiu cu falsul Vulcănescu o trădează pe faţă şi-l aduce pe Bocăncel în faţa unui personaj ciudat, cu o figură fascinantă. Forţe oculte fac apoi tot soiul de presiuni asupra lui Bocăncel pentru a-l determina să pună capăt anchetei şi să-l scoată vinovat pe Vulcănescu — aşa cum cerea presa, opinia publică. Dar Bocăncel crede tot mai mult că asasinii sînt Matté şi oamenii lui, deşi acesta, prin intermediul unor nocturni emisari, apoi personal, se disculpă. Citind jurnalul personal al biologului şi conjugînd cele aflate din el cu spusele lui Matté, Bocăncel capătă certitudinea descoperirii lui Dobrescu.

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

— A, domnu' comisar Bocăncel. Luaţi loc, vă rog.

Mă aşezai.

— Doamnă, începui, am mare-mare nevoie de ajutorul dumneavoastră. Îl caut pe Matté.

Femeia tresări, surprinsă. Apoi, jignită :

— Credeți, cumva, domnule, că relațiile pe care soțul meu le-a avut cu acest individ... continuă?

Fu rîndul meu să surîd:

— Vai, doamnă, am fost greșit înțeles! Nu doresc de la dumneavoastră decît un indiciu... un număr de telefon... ceva care să mă pună pe urmele domnului Matté. Poate vă amintiți cum lua soțul dumnevoastră legătura cu el sau poate...

— Vă rog să deschideți scrinul acela, mă întrerupse doamna Potîngă.

Căutai cu privirea în cameră. Mi-o oprii pe un scrin din nuc, gălbui, vechi. O-ntrebai din ochi:

— Acesta?

— Da, acela, spuse ea. Trageți sertarul de sus... Acela, acela... Așa... Vedeți că acolo se află un plic verde. L-ați găsit? Dați-mi-l, dacă sînteți amabil.

Îi dădui plicul. Îl desfăcu, scoase din el cîteva bilete de la loteria „Stănoiu" și alte asemenea. În sfîrșit, ridică un bilețel îngălbenit de vreme, pe care — mai tîrziu aveam să văd asta — se afla un număr de telefon.

— În hîrtiile soțului meu... le-am găsit după moartea sa în biroul lui... se află și peticul acesta de hîrtie. E un număr de telefon.

Îl luai înfrigurat.

— 5 74 22, citii eu. Dacă-mi permiteți, aș încerca chiar de aici, de la dumneavoastră.

— Dar vă rog!... încuviință ea.

Formai numărul. Sună o vreme — destul de lungă — ocupat, ceea ce spori enervarea mea, apoi prinsei o clipă de noroc și telefonul sună lung, lung pînă ce o voce peltică, răgușită răspunse.

— Cu domnul Matté, cerui eu.

O secundă, vocea peltică ezită să răspundă. Apoi întrebă:

— Ci... ne întreabă?

— Cineva din partea companiei „Marderos" din Constanța, spusei la întîmplare numele unui armator grec.

— O... clipă.

Așteptai mai mult. În cele din urmă auzii o voce pe care o recunoscui imediat: era a unuia dintre emisarii trimiși de Matté la mine acasă. Mă hotărîi de îndată să acționez energic.

— Aici e comisarul Bocăncel, spusei: Țin neapărat să-l întîlnesc pe Matté. Comunică-i!

— Bine, dar..., se încurcă, surprins, probabil, de franchețea mea după trucul cu compania „Marderos".

— Te-am rugat ceva, mă răstii în receptor. Știu că ești omul lui Matté, dumneata m-ai „vizitat" acasă, ce naiba.

— Sta-stați o clipă..., se bîlbîi omul. Și auzii cum șopăiește cu cineva. După un minut — sau mai mult — îmi spuse:

— S-a făcut. Sînteți cu o mașină, da?

— Da.

— Ce număr?

— 2 954...

— Bun. Mergeți înspre Măgura și staționați aproape de pod. Cred că domnul Matté, sublinie el, lăsînd totuși o notă de îndoială, o să vină.

— Domnule ! strigai, puțin alarmat, puțin amenințător, spune-i domnului Matté că, dacă dorește pace cu mine, să vină negreșit.

— Bine, bine..., se auzi de la celălalt capăt al firului și apoi străbătu zgomotul atît de caracteristic al receptorului trîntit în furcă.

Făcui și eu la fel.

Doamna Potîngă mă privi întrebătoare : „Vine ?" Îi răspunsei tot printr-o privire : „Da, vine !"

Măgura era un loc cam pustiu pe autostrada București-Ploiești. Era pe acolo o bodegă — destul de vestită pe vremea aceea — ținută de unul *domnu' Măgura* (?), de unde poate că vine și numele locului — în care se mai adunau ceva mușterii, dar numai sîmbăta seara și duminicile... Or, acum era miercuri. Miercuri seară !

Trăsei mașina mea la umbra unui salcîm și căutai cu privirea un loc de unde să pot vedea totul, dar să nu fiu văzut. Dar pe urmă mă răzgîndii, era prea riscant : dacă Matté nu m-ar fi zărit, ar fi trecut, desigur, mai departe. Iar de el de ce m-aș fi temut ? Era bandit mare, o dovedise în atîtea rînduri ! Dar tocmai pentru aceasta puteam fi sigur că nu va încălca legea nescrisă a criminalilor, care-i oprește — pretutindeni pe glob — să ucidă un polițist fără vreo p icină care ar pune în joc însăși viața lor. Ieșii în șosea. Rare, mașinile treceau cu viteză, parcă vrînd să străbată cît mai iute aceste locuri sinistre, împărățite pe deplin de măria-sa întunericul nopții. Luna se învăluise într-o plapumă scămoșată de nori și abia-abia dacă clipea din pleoapele-i somnoroase. Pentru orice eventualitate, controlai dacă pistolul are glonț pe țeavă și dacă se află la locul său, la îndemînă. Nici nu terminai bine treaba aceasta cînd mersul ușor bocănit al unui om care venea pe șosea îmi atrase atenția. Începui să urmăresc, cu atenție, intențiile lui... și bine făcui : individul era chiar Matté. Cînd se apropie la numai cîțiva pași de mine, îmi spuse :

— Bună seara, comisare.

Răsuflai ușurat : așadar, Matté se ținuse de cuvînt !

— Îmi pare bine că ai venit, îi spusei eu, în loc de răspuns la salut și, mai mult fără să vreau decît intenționat, pusei în vorbele mele o doză importantă de mulțumire.

Matté rîse puțin ironic, puțin binevoitor, puțin condescendent, apoi zise :

— Se pare că nu prea credeai că am să vin... Sau m-ai atras în vreo cursă ? Și privi repede jur-împrejur, jucînd rolul omului speriat.

Rîsei și eu. Vesel rîsei. Apoi trecui destul de brusc la un ton serios, sperînd a-i demonstra lui Matté că n-am timp de glumă :

— Te-aș ruga să-mi spui cum îl pot găsi pe Skrober...

Lui Matté îi scăpă un șuierat de uimire :

— Ai aflat și asta ?!

— Am...

— Bravo, meriți felicitări. Dar, se opri el, repede speriat de o idee, sper că nu de la unul dintre oamenii mei...

— Nici o teamă.

— Atunci de la cine ? Dacă nu sînt indiscret, bineînțeles, completă el.

— Păi, de la... Mihai Dobrescu.

— Ești nebun ?!

— De loc. E așa cum îți spun.

— Dacă nu eşti serios, se supără banditul, plec.
— Pe cuvîntul meu, de la el! susţinui eu.
— Adică... vorbeşti cu morţii ?! rîse strîmb bătrînul bandit.
— Nu, asta nu! rîsei şi eu. Dar uneori morţii lasă... jurnale.
— Îl ai la tine ?! se grăbi Matté să se intereseze.

Atunci rîsei din toată inima. Aveam şi de ce! Cît era el de as „în materie", tot făcuse o gafă închipuindu-şi că aş fi putut săvîrşi o asemenea nerozie.

— Mda..., făcu el. Zice ceva şi de mine? întrebă el, în cele din urmă, spăşit.
— *Ceva*, zice! recunoscui eu.
— Aşa...
— ...dar nu prea multe.
— Aha!
— Să revenim însă la oile noastre. Poţi să-mi spui unde-i Skrober?

Matté căzu pe gînduri. Şi, deşi pe şosea se auzeau paşii unui grup mai numeros care venea spre noi, el nu se deranjă nici pentru a arunca o privire. În schimb, eu mă uitai. Mă uitai pînă paşii se apropiară îndeajuns pentru a mă încredinţa că veneau spre noi trei călugăriţe. Veneau agale, tăcînd, parcă oficiind cine ştie ce pelerinaj mistic în întunericul nopţii.

Îl atinsei pe Matté cu cotul şi-l întrebai:

— Ai de gînd să mă mai ţii mult?
— Şi dacă nu-ţi spun? îmi răspunse el.
— Ai vreun motiv? îl întrebai şi eu, căutînd să par cît mai calm.
— Poate...
— Atunci înseamnă că mi-am irosit timpul de pomană căutîndu-te, aşteptîndu-te, spunîndu-mi în deşert că, pe undeva, poate voi primi un pic de sprijin de la tine.
— Crezi că-l meriţi?

Calmul şi tărăgănarea lui enervante mă scoteau din pepeni treptat-treptat, dar din ce în ce mai repede.

— Du-te dracului cu întrebările tale neroade! mă trezii apostrofîndu-l. Dacă ai de gînd să-mi spui ceva, atunci zi-i; dacă nu... Că-ţi trag un glonte în tigvă şi am terminat cu tine.

Zicînd aceasta, în mînă făcui să-mi lucească revolverul, un „Colt" greu, nichelat.

— Eşti nebun! se sperie Matté şi se trase un pas înapoi. Astîmpără-te, că p-ormă...

Vîrîi pistolul la loc. Dar fără grabă şi fără a-l lăsa pe Matté să priceapă că m-am speriat de ameninţarea lui.

Matté răsuflă uşurat. Zise:

— Aşa... Zi-i, te-aprinzi repede, ai?
— Da.

Răspunsul meu monosilabic se vede că-i spuse mai multe decît aş fi tocat eu o oră întreagă. Mai tăcu o vreme, apoi zise din nou:

— Da... Să ştii că *gestul* ăsta nu l-am făcut niciodată în viaţa mea. Şi brusc: Uite, dacă o-ntinzi repede cu maşina, pe Skrober îl găseşti la Ambasada... Şi parcă ferindu-se ca nu cumva ierburile sau cîmpul să aibă urechi, se aplecă spre mine şi-mi spuse numele ţării căreia îi aparţinea ambasada unde l-aş fi putut afla pe Skrober.

— Crezi că-l mai prind ? Sau lucrează chiar acolo ? !

— N-nu..., zise Matté, parcă rîzîndu-şi de mine că aş putea crede ceva. A intrat acolo exact cînd veneam noi încoace. Se pare că se dă un cocteil, ceva... Dacă te grăbeşti...

Auzi : „Dacă te grăbeşti !". Bineînţeles ! Îi aruncai un *mersi* în fugă, dar după ce făcui un pas mă întorsei ; curiozitatea mă îndemnase să mă întorc ; îl întrebai :

— Spune-mi, ai venit chiar aşa... fără să-ţi fi luat vreo măsură de siguranţă ? Dacă te-arestam ? !

Rîse. Rîse scurt, ironic. Apoi zise :

— Eşti prost totuşi. Cum poţi crede aşa ceva ?

Plecai.

Lîngă maşina mea, sub salcîm, găsii, spre stupefacţia totală, cele trei măicuţe stînd jos, pe iarbă. „Să ştii că astea vor să le duc la oraş cu maşina ! — îmi fulgeră alarmant în minte. Asta-mi mai lipsea !"

Mă apropiai, apucai clanţa portierei, dar nici una dintre cele trei călugăriţe nu scoase vreo vorbă. Mă priveau numai în tăcere. Simţind că nu mă mai pot stăpîni, le zisei :

— Ce dracu faceţi aci, măicuţelor ?

Ca la un semnal, toate trei săriră în sus cu atîta grabă, cu atîta uşurinţă încît mă dumirii, pe loc, cam ce se ascundea sub veşmintele sfinte... Iar ele, în picioare acum, continuau să se uite la mine. Şi atunci, rîzînd, în cascade, le spusei :

— Gata, băieţi, puteţi pleca, vă aşteaptă Matté.

Şi nu mă înşelai. De sub acoperămîntul lor negru, mai negru chiar decît noaptea, trei glasuri bărbăteşti vibrară la unison :

— Bună seara, dom'le comisar !

Şi demarai, dispărînd pe şoseaua care mă ducea spre Bucureşti.

13

Skrober ! Aveam să-l recunosc oare după sumara descriere făcută de Matté ? „Robust, ochi mari, verzi, reci, păr blond, frunte înaltă, boltită, pasul larg..." Semnalmentele ! Bah ! Probabil că la ora asta, la cocteilul de la Ambasada X erau cel puţin zece invitaţi care ar fi corespuns semnalmentelor pe care le aveam eu.

Şi unde să mă ascund pentru a-l vedea cînd iese de la ambasadă ? Între maşinile aflate acolo puzderie ? ! Dar dacă mă vedea cineva ? Dacă mă recunoştea chiar el, Skrober, şi l-ar fi anunţat pe ambasador ? Dam de dracu, doar nu eram în serviciu comandat !

Găsii totuşi un loc sub un tei uriaş ; noaptea noroasă, strada destul de slab luminată, toate îmi erau favorabile. Ba, la treizeci de paşi de mine, sub portalul ambasadei, un bec lumina puternic. Aveam să-i văd, oricum, mai bine pe toţi care ar fi ieşit de acolo !

Stînd şi aşteptînd, începu să mi se lămurească zelul de care dăduse dovadă şeful meu în a mă lămuri să las ancheta baltă : ucigaşii lui Dobrescu erau agenţii unei puteri străine, ai unei puteri — se zicea — cea mai de seamă din Europa ! Prin relaţiile lor, prin tot soiul de combinaţii voiau să forţeze mîna poliţiei şi s-o determine să pună capăt urmăririi penale.

Pradă gîndurilor mele — care-mi sporiră animozitatea împotriva lui Skrober tocmai pentru că-mi dădeam seama tot mai mult de bestialitatea lui şi a ciracilor săi —, era să uit supravegherea portalului ambasadei .Or, individul care a ieşit şi şi-a aprins nepăsător o ţigară pare să fie însuşi Skrober.

Spre norocul meu o apucă înspre mine; nu mai era nevoie să-mi părăsesc ascunzătoarea. Trebuia numai să mă feresc mai mult în umbra teiului, ceea ce şi făcui. Iar cînd presupusul Skrober trecu la numai doi paşi de mine observai cu stupoare că insul corespundea, cel puţin la o privire fugară, majorităţii semnalmentelor ce mi le dăduse Matté.

Îl lăsai să se ducă o bucată de drum, apoi o pornii ferit pe urmele sale. Nu ştiam dacă mă cunoaşte sau nu; deşi, mă gîndii, eu, să fi fost în locul lui, aş fi căutat să-mi devină cît mai familiară mutra comisarului care ancheta propria mea crimă. Ar fi fost numai în interesul meu, al criminalului! De ce n-ar fi făcut la fel şi Skrober?

Individul o apucă pe o stradă lăturalnică, apoi ieşi într-un bulevard larg, străjuit de castani, ale căror umbre făceau întunericul nopţii şi mai de nepătruns. Cu paşi de gigant se îndreptă către staţia de tramvai, se urcă într-un „20". După ce merse cu el pînă la Liceul „Gh. Lazăr", unde coborî, se urcă într-un „14", care-l lăsă — sau, mai bine zis, care ne *lăsă,* căci îl urmai îndeaproape — undeva, în cartierul Cotroceni.

Nu l-am slăbit nici o clipă. Şi nici prea greu nu mi-a fost. Silueta lui masivă, mersul specific şi multe altele mă ajutau continuu să nu-i pierd urma.

Skrober locuia într-o vilă modernă, în mijlocul unui parc cu gazon, ferită de orice privire indiscretă, chiar şi în miezul celei mai luminoase zile.

Pătrunse pe poarta de oţel forjat care se deschidea în zidul de beton înalt de mai mulţi metri şi dispăru pe o alee. Primul impuls fu să-l urmez de îndată, dar pe alee ar fi fost periculos pentru mine; singura soluţie era o pătrundere prin efracţie, pe o altă cale decît cea pe care intrase stăpînul vilei. Dar pentru aceasta aveam nevoie, neapărat, de un ajutor. Pe cine să chem? Doar fusesem avizat prin Suciu să nu dau ochii cu nimeni din brigadă. Mă gîndii: Să cutez oare la acest pas? „Cutează, băiete! — mă încurajai singur. Îndrăzneala asigură jumătate din izbînda a ceea ce vrei să întreprinzi. Cutează!" Dădui o fugă pînă la colţ, la debitul de tutun, şi-l cerui la telefon pe Iancu, comisarul-ajutor, băiat priceput şi cu care mă descurcasem bine şi în alte ocazii. Îi spusei unde şi cît de repede să vină şi promisiunile lui îmi întrecură repede aşteptările...

Noaptea se mai limpezise şi stelele se puteau vedea pe cer sus, sus de tot — argintii şi sclipind ca nişte fluturi perdeluiţi pe boltă. Pătrunserăm, dumnezeu ştie cum, în grădină şi, călcînd ferit pe gazonul ca de polei, ne apropiarăm de aleea centrală, care lega de poartă vila. Tocmai mă gîndeam dacă vila aceasta formidabilă o fi aparţinînd sau nu lui Skrober cînd nisipul de pe alee ne vesti că cineva se apropie. Îl înghiontii uşor pe Iancu şi-i strecurai la ureche:

— Nu te mişca, băiete!

Într-adevăr, soseau doi oameni. Felul apăsat, arogant în care călca unul dintre ei şi forma hainelor strînse pe corp mă făcură să cred că este ofiţer. Celălalt... Celălalt părea, după statură, chiar amicul meu — Skrober.

Bocănitul paşilor lor pe alee spunea că sînt doi şi trop-tropul ordonat dovedea că nu se sinchisesc de nimic. Gîndind astfel, mă prinse rîsul : adică de ce s-ar sfii ? Doar sînt la ei acasă !

— E unsprezece fără cinci. Mă voi întoarce peste o oră. Mă duc în oraş şi peste o oră... poate o oră şi jumătate... sînt înapoi. Dacă întreabă un domn de mine...

Nu mă putui abţine ; spusei în şoaptă :

— Ai auzit ? Trebuie să ne grăbim, trebuie să vină cineva în vizită...

Dar cei doi vorbiseră nemţeşte. Iancu dădu din umeri, adică : „Ce să aud ? Ce-au vorbit cei doi ?! Nu-i greu să *auzi*, trebuie să mai şi *înţelegi*, nu ?"

Iancu nu ştia boabă nemţeşte. Eu mai prindeam cîteva cuvinte — unii spuneau că binişor — pentru că la liceul comercial mă străduisem să învăţ bine la germană. De multe ori mă felicitasem, pentru că-mi prinsese tare bine în diverse situaţii.

Cei doi se îndepărtară ; o umbră se pierdu pe alee, spre poartă ; cealaltă urcă sus, în vilă. Îl lămurii pe Iancu :

— Înţelegi ? Neamţul... ofiţerul... a zis că pleacă în oraş. Celălalt, care a şters-o-n vilă, e omul nostru...

O pornirăm amîndoi, tiptil. Iancu zise :

— Crezi că ăsta... Skrober... o fi singur în vilă ?

— Parcă poţi şti ? răspunsei moale.

Iancu se mulţumi numai să spună :

— Aha !

Mă oprii lîngă o tufă de liliac. Iancu se opri în spatele meu. Scoase pistolul, trecu cu palma în lungul ţevii lui, ca într-o mîngîiere, apoi vîrî un glonţ pe ţeavă. Zise :

— Crezi că ăştia or fi fascişti ?

— Aşa se pare, răspunsei. Dar de ce întrebi ?

— Aşa... Se spune că ei vor fi cei cu care ne vom mînca traiul nu peste mult timp...

Vîrîi şi eu un glonţ pe ţeavă... *Coltul* îl lăsasem în maşina cu care venise Iancu şi luasem de la el o *Beretta*. Spusei :

— Sînt bune *Berett-ele* astea, nu ?

— Bune şi uşoare... Dar eu nu mi-aş schimba *Parabellumul* meu pe jucăria dumitale...

O pornirăm iar.

Grădina vastă, cu tufe de tot felul, ne uşura mult apropierea cît mai directă de vilă. Cînd ajunserăm sub balcon, îi şoptii comisarului-ajutor :

— Mă salţi pe mine... Dacă m-o simţi cumva... îi răspund nemţeşte... Îl mai duc cu gura... Pînă să se dumirească el...

Iancu însă mă preveni :

— Mai bine lasă-mă pe mine, don comisar, iar dacă m-o simţi, cu atît mai rău pentru el. Şi Iancu făcu gestul de a pocni pe cineva cu pistolul.

— Nu, nu aşa !... îl temperai. N-avem de ce face scandal. Trebuie să lucrăm cît mai *curat* şi mai *liniştit* şi, bineînţeles, cît mai repede.

Mă ridicai pe palmele lui Iancu, apoi pe umerii lui voinici. Era înalt Iancu, dar şi balconul era înalt. Noroc cu iedera. Mă săltai bine pe vîrfuri — agăţat de iedera de pe perete —, apoi mă prinsei vîrtos

de buza balconului. Restul fu un fleac să ajung sus, pe balcon. O ușă deschisă larg, pentru aerisire, ducea într-o încăpere amenajată ca dormitor. Era lumină în dormitor, dar Skrober nu se afla acolo.

Auzii, de alături, din baie, zvon de apă care curgea. Covorul gros — veritabil persan — moale, pufos mă ajuta să calc fără zgomot. Pusei urechea pe ușa băii : cineva se spăla.

Trăsei tare de ușă, o deschisei dînd-o de perete și în același timp somai scurt, în nemțește, să stea liniștit.

Skrober țîșnise în picioare, gol, speriat, cu săpunul pe el. Era tînăr, tînăr de tot, parcă. Și înalt, înalt. Așa, gol și în poziția aceea nostimă de drepți, părea și mai înalt decît îl văzusem pe stradă... Se reașeză în apă și rămase așa, țeapăn, cu ochii mari, albaștri-cenușiu holbați la mine, care apărusem atît de pe neașteptate. Văzîndu-i nedumerirea în priviri, nedumerire din care tot nu-și mai revenea, mă lămurii pe deplin că nu mă știa, nu avusese curiozitatea să mă cunoască.

Jos, Iancu numără pînă la 200. Așa îi poruncisem și, deși în sinea sa cugeta sigur că „bătrînul" — adică eu — rîsese de el, numărase. Apoi, neauzind vreun zgomot, ocolise repede clădirea și, pe ușa principală, pe care i-o deschisesem eu, intrase în vilă.

— L-ai legat ? întrebă el, îndată ce mă văzu.

— Da, răspunsei rîzînd. Era atît de speriat, săracul, că nu nimerea cracul izmenelor să se-mbrace...

— Păi era... gol ? ! se minună Iancu.

— Da, se afla în baie.

— Și-acum ? întrebă.

— Acum... o să-l aducem aici, în hol.

Îl coborîi pe Skrober în hol. Era numai în izmene și se jena, vădit. Îl poftii să se așeze într-un fotoliu și se execută. Apoi îl întrebai :

— Vorbiți nemțește sau știți și românește ?

Îl întrebasem în românește. Din obișnuință. Dar se prinse că omul îmi răspunse :

— Vorbesc și românește.

Dar în clipa aceea o lumină ciudată, dușmănoasă, care m-ar fi ucis, dacă s-ar fi putut, se aprinse în ochii lui și, ca într-un vis, pe dinainte mi se perindară niște scene pe care, Doamne, le trăisem cîndva — și nu prea de mult — aievea ; figura acestui om, ura, mai ales, ura ce-i izvora din priviri îmi amintiră că-l mai întîlnisem și altcîndva, nu numai în seara aceasta. Dar unde ? Cînd ? Întrebă, sugrumat de furie :

— Nu sînteți de la *Gestapo ?*

Iancu se miră.

— De unde să fim ?

Rîsei :

— Lasă că-ți explic eu pe urmă...

Și către Skrober :

— Nu sîntem.

Și atunci abia îmi explicai de ce se predase ca un mielușel. Zgomotul apei anihilase, probabil, lipsa mea de accent și Skrober mă luase drept un veritabil concetățean. Ba încă mă și confundase cu un agent al poliției secrete a țării sale. Ura din priviri arăta îndeajuns la ce m-aș fi putut aștepta de nu s-ar fi născut confuzia care-mi fusese favorabilă.

— Sîntem de la poliția română, continuai. Și v-am arestat pentru că sînteți acuzat de uciderea lui Mihai Dobrescu, biolog, cetățean român.

Skrober tăcea. Un surîs ironic lua loc, treptat, unii din privirile sale. Abia după o vreme catadixi să răspundă :

— Zău ? Sînt acuzat ? Aș putea vedea și eu mandatul de arestare ?

Ochii săi verzi, reci, ca de reptilă, rămîneau ațintiți asupra mea și privirile sale mă învăluiau — simțeam, ciudat, material aceste priviri ! — fluidizante, paralizîndu-mă, parcă, treptat, estompîndu-mi voința, năucindu-mă. Ce se petrecea cu mine ? Mă trezii spunînd :

— N-am, n-am nici un mandat...

Și, undeva, în subconștient : De unde mandat ? Așadar, domnul dorește mandat ! Și-l cere pe un asemenea ton, care arată de la o poștă că-i sigur că nu-l am. Îmi trebui un uriaș efort de voință ca să pot adăuga pe un ton tăios :

— Deocamdată, eu pun întrebări ! Răspunde doar la ceea ce-ți cer. E clar ?

Skrober surîse malițios :

— E clar, domnule... sergent...

Evident, își bătea joc de mine. Iancu se săltă furios de pe scaun — văzuse și el ironia din vorbele namilei blonde și-și ieșise din pepeni. Zise :

— Îmi dai voie să-l *ating ?*

Dar privirea pe care i-o aruncă Skrober îl electriză și Iancu se întoarse și se așeză, moale, în fotoliu. Ce făcea omul acesta cu noi ? Oare de ce mă simțeam din ce în ce mai obosit, mai epuizat ?

Căutînd parcă să cîștige timp și să-mi atragă atenția asupra lui, Skrober continuă pe un ton oficial, rostind vorbele sacadat, ca pe o poruncă, voind cu tot dinadinsul să mi se întipărească adînc în minte :

— Vă atrag atenția că sînt cetățean străin, reprezentantul firmei „A.C.Z.-Carbon" pentru România. Orice samavolnicie împotriva mea...

Nu știu cum, dar înaintea ochilor îmi apăru chipul lui Mihai Dobrescu, cu capul căzut pe masă, otrăvit de oamenii acestei bestii blonde sau poate chiar de el. O furie fără de margini se ridică în mine. Eram în celălalt capăt al încăperii, tocmai lîngă fereastră, și parcă mai scăpasem puțin de apatia ce mă cuprinsese. Din cîțiva pași fusei lîngă Skrober și, automat, mîna mea acționă : scosei revolverul și *pac !* îl lovii cu el în cap. Ca un sac, blondul se îndesă în fotoliu.

Ii cerui lui Iancu :

— Un căluș, băiete, și... repede cu el afară din vilă...

Cum leșină Skrober, ne simțirăm dintr-odată mai liberi, mai siguri pe vorba noastră, pe mișcările noastre. Îl îmbrăcarăm rapid, ca pe un mort, și Iancu îl luă pe sus ; ieșind în grădină, o traversarăm iar pe drumul pe care-l parcurseserăm o jumătate de oră în urmă.

Skrober era greu și Iancu îl ocărî :

— E ca de plumb, don' Bocăncel, nu cumva l-ai „atins" prea tare și a dat ortu' popii ?

Îl urcarăm în mașina care ne adusese și care ne aștepta în noaptea de smoală. Șoferul demară brusc și o pornirăm cu farurile stinse.

14

În mașină, gonind ca nebunii prin orașul adormit, îl întrebai pe Skrober:
— Unde-i falsul Vulcănescu?
— Nu cunosc nici un Vulcănescu..., șuierase Skrober.
— Serios?! Atunci poate ne spui unde se află Marin Zăinescu, da? și-i fluturai pe sub nas propria-i agendă, deschisă la fila pe care el singur însăilase cuvintele: „Marin Zăinescu lichid. urg."
Dădu să-și întoarcă spre mine capul, dar țeava revolverului meu îl opri. Scrîșni din dinți, apoi lăsă să-i scape cu dușmănie:
— Acolo unde îi e locul...
— Adică?
— A trădat.
— Adică...
— I s-a întîmplat un mic „accident".
Insistai pînă îl exasperai; întrebînd iarăși:
— Adică?
— A „alunecat" de pe stăvilarul Herăstrău în apă...
— Ingenios! exclamai.
În ochii apoși ai lui Skrober se aprinse o luminiță veselă. Întrebai:
— A „alunecat"... cu un pietroi în brațe sau fără?...
— Bineînțeles, *cu!* Remarca o făcu jignit parcă, și eu înțelesei, în loc de cele spuse, exact ceea ce ar fi vrut să spună: „Mă crezi atît de prost? Am știut eu cum să mă descurc..."
Îl lăsai în grija celor de la paza arestului și le spusei să-l vegheze bine.
— E periculos, don comisar?
— Mai mult chiar, am întărit eu, evadează de oriunde!
Gardianul rămase cu gura căscată.
— Așa?! făcu el.
— Așa.
— Apoi dacă-i p-așa... Îi desfăcu arestatului „gabrioletele" de la mîini, apoi îi prinse în ele numai dreapta și, strigîndu-l pe-un alt gardian, pe unul Mitică Grui, îi prinse și ăstuia mîna stîngă în aceeași pereche de „gabriolete". Cînd termină, zise rîzînd:
— O să dormi cu el la „rece", Mitică. Dacă „mișcă", arde-l la moacă, cum știi tu. Da vezi de nu-l fărîma, c-are don comisar nevoie de el. Înțelegi, mă?
— 'Nțeleg! strigă Mitică Grui și-l smuci pe bietul Skrober, care se uita nedumerit, de-l izbi de canaturile ușii.
Plecai liniștit în ceea ce privea siguranța lui Skrober. Dacă-l păzea Grui... Și necuratul să fi fost el, și nu-i scăpa de sub gheare!
Îl luai pe Iancu și o pornirăm fulger spre Herăstrău.
— Acuma, noaptea?! se miră Iancu.
— Noaptea.
— Păi să scoți un înecat, noaptea...
— E greu, știu. O să ne descurcăm noi...

În drum îl luarăm pe medicul legist şi, de acasă de la acesta, telefonai Legiunii de jandarmi Băneasa să-mi trimită vreo patru cătane de pază.

Lacul albea, argintiu, sub lumina palidă a lunii. Cei cîţiva ţigani pe care jandarmii îi scoseseră din bordeie, mai mult cu sila, se juruiau într-una că nu coboară noaptea în apă după un mort să-i şi taie cineva.

Îi luai deoparte :

— Ce, vă e frică, mă ? Halal de voi ! Şi eu, care credeam că ţiganii sînt curajoşi...

— Sîntără, don comisar, sîntără, da să pui mîna pe-un mort noaptea ?! Ha ? Păi asta-i treabă ?

— Mă, ştii să-noţi ? îl luai pe unul, mai tînăr.

— Aha...

— Ai de la mine doi poli dacă-l scoţi pe înecat...

— Doi poli ?

— Doi ?!

— Şi dacă nu mi-i dai ?

— Uite unul... şi-l aruncai în poală, şi pe celălalt cînd l-ăi scoate, da ?

— Bine.

Se dădu mai la o parte, lîngă un tufiş, de se dezbrăcă gol, apoi sări în apă.

Atunci ceilalţi doi ţigani, mai vîrstnici, zbierară după el, dezbrăcîndu-se şi ei :

— Ha, Pipa ! Dacă-l găseşti, ţipă la noi, că venim de-ţi ajutăm.

— Aha ! bolborosi Pipa, scufundîndu-se.

Jandarmii rîdeau. Unul dintre ei ţinea îndreptată, pe urmele lui Pipa, o lanternă puternică, care lumina cîţiva metri în adîncuri.

Iancu trăgea setos din ţigară şi, din cînd în cînd, pufăia fumul pe nări, ca un cal nărăvaş.

— Ce-ai, Iancule ? îl întrebai.

— Nimic...

— Nu cred.

— Zău, nimic...

— Mă !...

— Pe cu...

— Lasă, nu ţine. Spune mai bine ce ai.

— Trebuia să mă-ntîlnesc cu Tanţa.

— La ce oră ?

— Astă-seară, la opt.

— S-a dus.

— S-a dus, da.

— Şi ?

— S-a supărat, precis.

— O iubeşti ?

— Îhî !

— Şi ea pe tine ?

— Aşa cred...

— Atunci ?

— Aşa-i ea, geloasă.

— Şi-acum ?
— Eu ştiu...
Tăcurăm iar, o vreme, pîndind cu atenţie mişcările şi strigătele lui Pipa.
Unul dintre jandarmi, mic, bondoc, se-apropie de noi. Zise :
— Ţiganii vă fraieresc, don' comisar.
— De unde ştii, mă ?
— Păi... Arată cu degetul la faţa lui.
— Nu-nţeleg, spusei.
— Aşa-i, că-i noapte. Sînt şi eu... ca ei...
— Ţigan ? !
— Da.
— Şi, i-ai auzit vorbind ?
— Da. Zice ăl bătrîn că Pipa nu-i el prost să se bage acum, noaptea, în străfunduri... Cică acolo e Drăgaica... Aia de-i îneacă pe oameni...
— Mă, nu minţi ?
— Să-mi sară ochii !...
Rîsei :
— Bine. Îţi mulţumesc.
— N-aveţi de-o ţigară ?
Iancu îi întinse pachetul.
— Po' să iau două ?
Mă apropiai de ţigani. Cel mai bătrîn, cu plete lăieţe, lungite către ceafă, într-un coc lat, negru, sta rezemat de stăvilar şi juca polul pe care i-l dădusem lui Pipa, în mînă.
— Ce-i, i-ai şi luat banii ?
— Păi da cum ? Că-i fi-miu.
— Aha. Da de ce, adineauri, ziceai că nu-i prost să se bage-n adîncuri ?
Ţiganul încetă să mai joace banii în palmă. Mă privi lung, apoi, întorcîndu-se către jandarmi, începu să înjure :
— Ţi-a spus cioara aia, ai ? Aşa, mă, baragladină ? Dar-ar boala-n tine şi-n arma ta... Ţi-ai vîndut fraţii, ai ?
Vrusei să-l potolesc.
În clipa aceea însă răsună de jos, de pe apă, vocea guturală a lui Pipa :
— Ha, tato ? Săi !
Bătrînul făcu, atunci, bîldîbîc ! în apă şi un alt ţigan ţîşni după el. Luai lanterna din mîna jandarmului care o mînuise pînă atunci şi-o îndreptai cu spre locul unde-l auzisem pe Pipa. În fasciculul luminos apărură cei trei ţigani şi cu trupul înecatului. Îl traseră la mal.
Doctorul se repezi la cadavru, iar eu îi întrebai pe ţigani :
— Unde-i pietroiul, mă ?
— L-am tăiat. Că nu puteam să-l urnesc de greu ce era. Da nu mai fac d-astea, boierule... se tîngui ţiganul cel tînăr. Hai, dă polul, dă-l şi pălălalt !
Întinsei polul. Aşteptam să plece, dar ţiganii se îmbrăcară şi se strînseră în jurul mortului. Cîţiva curioşi traversară drumul, de la *Bordei*, şi veniră şi ei. Se strînseră cam la vreo 8—10 persoane. Abia atunci îmi amintii de jandarmi. Îi pusei la treabă, şi peste o clipă nu ne mai aflam acolo decît eu, Iancu, doctorul şi şoferul de la duba *Morgii*.

Iancu îl percheziţionă cu minuţiozitate pe Marin Zăinescu şi culese cu atenţie fiecare hîrtiuţă. Îi găsi actele — un buletin de identitate eliberat într-un oraş de pe Dunăre —, un pistol mic, femeiesc, o agendă, cîteva hîrtioare...

Le luai pe toate şi le strecurai în geanta mea.

— Cred că a fost lovit, mai întîi, în cap, cu un corp solid... Apoi înecat. Mai precis — în urma autopsiei!

Corpul lui Zăinescu fu ridicat şi dus la *Morgă*.

Ne urcarăm şi noi în maşină. Eram obosit mort. Iancu, la fel. Cel puţin aşa cred. Cît merserăm — îl lăsai întîi pe el acasă — nu scoase o vorbă. Cînd să coboare, zise cu jumătate de glas:

— Şefule, te superi?

— De ce?

— ...dacă-ţi cer un serviciu?...

— Zi-i fără grijă!

— Dă-mi un bilet!

— Un *ce*?

— Un bilet către...

— Către?...

— Către Tanţa.

„Asta-i bună!" — cugetai.

— Şi ce să scriu?

— Aşa cum a fost. Că m-ai reţinut, că...

Cred că hohotele mele homerice se auziră pînă în ceruri. Era şi de rîs! Dar de, dragostea îl prosteşte şi pe cel mai aprig om.

— Bine, spusei, mîine îl ai.

— Nu, aş vrea acum, şi privirea lui se îndreptă în sus, la unul dintre caturile mijlocii ale blocului, la care zării şi eu lumină.

— Aha, făcui, dacă e chestie de minute pînă la întîlnirea cu... domnişoara...

Scrisei biletul pe genunchi, pe servietă. Cînd îl terminai, semnai, apoi i-l înmînai:

— Fiule, ia-l aşa! Ştampila am uitat-o la bucătărie.

Rîse şi el. Acum, că avea biletul miraculos în mînă...

Bietul Iancu!...

★

Răsfoii buletinul:

„*Numele şi pronumele* — Zăinescu C. Marin.

Locul naşterii — Com. Stăneşti, judeţul Ilfov.

Profesia — liber-profesionist".

Cîteva date... Un om... Un om care poate n-a fost om şi care acum nu mai există... Un om...

Mă trezii filozofînd, cu buletinul lui Zăinescu în mînă.

— Un om, adăugai, care se numea Zăinescu... Marin Zăinescu!... şi care trebuia să devină Vulcănescu. Zeno Vulcănescu!

Iancu tuşi, ca să-şi dreagă vocea, apoi îmi aminti:

— E nouă fără zece, şefule...

Mă agasa cu graba lui şi-l repezii:

— Ce, iar ai întîlnire ?! Vezi că azi nu-ţi mai dau *bilet de voie...*

Îl observai în oglindă — surîsese. Semn bun, gluma mea nu fusese luată ca o înţepătură, aşa cum — răutăcios — o dorisem.

Jucîndu-mă cu hîrtiile lui Zăinescu, dădui peste o însemnare, în agendă, şi-l strigai. Cînd acesta sosi lîngă mine, îi întinsei agenda să citească:

— Ia uită-te!

Iancu luă agenda, citi cele arătate de mine, apoi zise:

— Ciudat! Crezi, şefule, c-o fi ceva cu chestia asta?

— Eu ştiu?! Mi se pare că trebuie să fie ceva cu ea, întrucît e notată chiar în ziua morţii.

— Asta cam aşa e.

— Dar ce-ar putea să reprezinte?

— Hm! făcu Iancu. Parcă...

— Ei? nu-l lăsai.

— ...parcă ar fi o...

— Dar zi-i, frate, odată! Nu mă mai fierbe!

— Ce scrie acolo? *Doi roman, una sută cincisprezece mii, şase sute treizeci şi doi...*

— Şi mai e adăugat cuvîntul *Academie.*

— Exact. Eu zic că reprezintă o... *cotă!*

— O... ce?

— O *cotă.*

— De carte, ai? O cotă de carte! Asta bănui şi eu.

— Numărul de ordine al cărţilor dintr-o bibliotecă adică. Aci s-ar putea să fie vorba de cota unei cărţi de la Biblioteca Academiei.

— Vrei să zici că Zăinescu avea preocupări atît de savante încît între două crime, să zicem, îşi făcea veacul într-o sală de lectură?!

Iancu pufni pe nări, supărat.

— E o prezumţie, dom'le!

— Aha! zisei pe un ton ilar. Ceea ce, bineînţeles, îl înfurie de-a binelea, căci zise:

— Eu nu înţeleg, dom'le, cum pot *unii* oameni să-i provoace pe *alţii* la o discuţie şi pe urmă să-i ia în rîs. Înţeleg, nu-ţi convine conversaţia cuiva, lasă-l, dom'le, în pace, să tacă, nu-l mai zgîndări! Aşa...

— Gata! spusei eu voit arţăgos. La ordine! Fuga în maşină şi... (În sinea mea însă, mă bucuram grozav. Şi mă bucuram din două motive: primo — pentru că prezumţiile mele îşi găsiseră confirmare în cele ale lui Iancu şi secundo — pentru că flăcăul dovedise încă o dată că are doxă de criminalist!)

Mulţumirăm gazdei lui Zăinescu — o bătrînică slăbuţă şi binevoitoare, plînsă, căreia îi comunicasem noi necazul chiriaşului ei — şi nu ne mai oprirăm decît la *Biblioteca Academiei.*

Mă prezentai custodelui de la sala mare de lectură, mă legitimai şi-i explicai că aş dori să iau chiar eu din raft cartea cu cota II 115 632.

Omul surîse, apoi mă conduse jos, în depozit. Mi-arătă raftul, cartea şi eu, cu mîna mea, o trăsei dintre celelalte.

Iancu mă privea înfrigurat, peste umărul meu, cum îi răsfoiam filele groase, îngălbenite de vreme.

Mă oprii asupra copertei:

— *Stanley — Cugetări sub soarele Africii*... Da, făcui, care va să zică, tot citea *dînsul*.

Apoi o răsfoii cu migală, mai departe, filă cu filă. Dar cînd ajunsei aproape la mijloc, cartea se deschise singură la o filă şi, prinsă parcă în cotorul ei, zării o ţidulă albă, de hîrtie, acoperită cu un scris mărunt, grăbit, nervos...

— Cred că asta trebuie să fie, spusei.

Luai ţidula între degete şi, punînd cartea la îndemînă pe nişte reviste, mă retrăsei cu Iancu.

— Ia citeşte, fiule, îl rugai.

Iancu luă ţidula. Citi :

„Declaraţie. Subsemnatul Zăinescu C. Marin, fiul lui Constantin şi al Frusinei Zăinescu, din Stăneşti, judeţul Ilfov, declar că eu sînt autorul asasinatului din ziua de 7 iulie 1939 de la restaurantul *Leu şi mititelu*. Declar că printr-o întîmplare nefericită paharul cu otravă pregătit de mine pentru Zeno Vulcănescu a fost băut de biologul Mihai Dobrescu. N-am vrut-o. N-au vrut nici cei pentru care lucrez sau mai bine zis am lucrat. Scopul asasinatului erau dispariţia lui Zeno Vulcănescu şi substituirea sa de către subsemnatul, în dorinţa însuşirii descoperirii lui Mihai Dobrescu.

Am fost recrutat de domnul Csardassi, funcţionar al reprezentanţei comerciale a..., în urmă cu 8 luni, cînd singur, fără un ban în buzunar, fără serviciu, s-a oferit să mă ajute. Toată nenorocirea mea se datorează nefericitei asemănări dintre mine şi Zeno Vulcănescu. Am refuzat — mai ales cînd am aflat despre ce este vorba. Mi s-a pus însă în faţă alternativa de a îndeplini ceea ce mi se ordonă sau de a mă sinucide (dacă nu vreau să fiu ucis.) Deşi sînt un om slab, tot nu m-am lăsat intimidat.

Pe urmă însă am fost obligat să fac cunoştinţă cu Wilhelm Skrober, funcţionar la reprezentanţa comercială amintită. La început, foarte politicos, amabil, mi-a cîştigat încrederea. Mă simţeam tot mai bine în preajma sa. Apoi am început să-i simt lipsa chiar şi în puţinele ore în care nu mă aflam cu el. Ceva, o legătură misterioasă, mă lega tot mai strîns de acest om. În prezenţa sa am început să nu mai pot spune decît ceea ce dorea el, am început să fac tot ceea ce poruncea el. Un efluviu tainic izvorăşte din privirile sale. Undeva, ascuns adînc în conştientul meu, simt că nu vreau să fac ceva, că nu trebuie să fac..., dar este de ajuns să-mi arunce o privire şi totul se duce de rîpă — execut orbeşte ceea ce îmi porunceşte. Nici nu mai este nevoie să-mi vorbească : îi citesc singur gîndurile. Astfel s-a întîmplat că, deşi nu doream să fac nimic împotriva omului acela, care-mi seamănă atît de bine, Skrober m-a determinat să încerc să-l ucid. Sub vraja prezenţei sale m-a condus pînă la uşa restaurantului, mi-a şoptit la momentul potrivit să intru şi să fac ceea ce am făcut... Probabil că totuşi ceva în mine s-a opus crimei, căci una se proiectase să fac şi alta a ieşit.

Nereuşita operaţiei efectuate de mine i-a făcut pe patronii mei să mă acuze de trădare. Skrober a socotit că aş fi lucrat în serviciul altor agenţi străini, conduşi de un oarecare Matté. Foştii mei patroni m-au condamnat la moarte. Poliţiei n-am avut curajul — şi încrederea — să

mă adresez. Am cerut ajutorul grupului de agenți ai lui Matté. Mi l-au refuzat. Cîtva timp am reușit să scap de urmărirea oamenilor lui Skrober. Am căutat, în tot acest timp, să dispar din țară, să plec undeva... Dar fără bani, fără nici un sprijin... Și-n tot acest timp, un tainic magnetism mă atrăgea mereu în preajma lui Skrober.

Îl urăsc, l-aș ucide dacă aș putea, dar simt nevoia să mă aflu alături. Din locuri ascunse, îl privesc, îl urăsc, dar... mă simt atras către el, de parcă m-ar lega de persoana sa un fir tainic, care nu poate fi rupt. Știu însă că de m-ar putea prinde, de m-ar vedea, m-ar ucide. Și atunci, adunîndu-mi ultimele puteri, fug, caut să dispar de lîngă el. Dar el mă tot caută.

Azi am observat că sînt urmărit. Știu că e omul lui Skrober. Îl cunosc. Chiar în timp ce scriu aceste rînduri, îl văd prin geam, în parcul bibliotecii, așteptîndu-mă pe o bancă. N-am cum să ies de aici. De aceea fac declarația de față. Cel puțin, dacă voi muri eu, să dispară și cei care, după ce m-au ticăloșit, vor să mă ucidă. De aici plec la lac, la Herăstrău, să pun singur capăt acestei vieți ticăloșite, care și așa nu mai face două parale.

Drept care semnez

Marin Zăinescu

București, 11 septembrie 1939.

— Sărmanul! auzii pe cineva exclamînd în spatele meu.

— Sărmanul? întrebai. Asta-i bună: *Sărmanul ucigaș!* Omul acesta, domnule, mă adresai custodelui, căci el se apropiase între timp și, ascultînd întreaga declarație, suspinase la urmă: „Sărmanul!" — ...omul acesta — reluai — a ucis la rîndul lui.

— Și, totuși, domnule comisar, sărmanul! Omul acesta n-a fost un ticălos. N-a vrut să ucidă. A fost forțat s-o facă. Poate de aceea a și ucis pe cine nu trebuia... Nu era obișnuit să facă asemenea lucruri! N-avea *inimă* de ucigaș!

— Se poate... spuse, moale, Iancu.

— Sigur n-a fost un ticălos! N-ați reținut fraza aceea... din declarație?

— Care?

— Aceea... în care zice: „Toată nenorocirea mea se datorește nefericitei asemănări dintre mine și Zeno Vulcănescu..." Vă dați seama? Omul acesta *trebuia* cu orice chip să intre în banda Skrober. El le era absolut necesar, fără de el n-ar fi putut avea loc, probabil, substituirea aceea atît de voită de ei. Și pentru a-l avea pe Zăinescu au făcut totul. Probabil că ticălosul acela... Skrober, l-a și hipnotizat... Și iată că l-au avut!

— Îl apărați cu o ardoare, domnule!... exclamai eu.

— ...de avocat! surîse custodele. Chiar sînt avocat de meserie, domnule comisar, și cred că l-aș fi apărat pe acest biet om.

— Și apoi, continuai, credeți, oare, în asemenea prostii ca cele însăilate aci, pe hîrtie, de Zăinescu?

— Care?

— „Efluvii tainice...", „o legătură misterioasă..." etc. etc.

Omul mă privi contrariat.

— Eu știu? spuse. Poate...

Se vedea cît de colo că acordase deplin credit spuselor lui Zăinescu. Dar nu cuteza s-o spună. Ca intelectual, îi venea greu să dea pe față asemenea gînduri. Trecea exact prin ceea ce trecusem și eu: faptele te-ndeamnă să crezi, dar educația, cele ce-ai învățat la școală... Eu, barem, simțisem material privirea aceea diabolică a lui Skrober.

Îl întrebai, din ochi, pe Iancu dacă mai are vreun rost s-o lungim cu custodele, și el îmi făcu semn că nu. Îl salutarăm, îl rugarăm să nu mai dea cartea cu pricina nimănui, cel puțin în viitoarele 10—15 zile, și plecarăm.

Afară, Iancu îmi surîse:

— Ai văzut, bătrîne, că era o *cotă?*

15

Skrober se afla la „rece". Cîte ceva — adică principalul — smulsesem deja de la el... Aveam deci toate motivele să fiu mulțumit. Și deși nu dormisem o noapte întreagă — nici nu mai plecasem acasă —, nu mă simțeam de fel obosit. La biroul meu, completam piesele de dosar, pentru a le preda, la opt, inspectorului Danciu.

Pe la șapte, telefonul sună și cei de la „rece", paza, mă anunțară că Vulcănescu ține neapărat să-mi vorbească. Spusei „bine, bine", dar nu cerui să mi-l trimită. Ce rost ar fi avut? Pînă-n prînz, oricum, urma să fie eliberat, iar dacă avea ceva să-mi spună, apoi n-avea decît să-mi spună după ce s-o trezi din nou om liber. Ba, era chiar mai bine așa! Deși... Dar cine știe?

Lumina se strecura, difuză, prin geamurile murdare. Soarele se arăta mahmur astăzi și razele sale, puține și sfioase, n-ajungeau prea multe aici, în biroul meu. Deschisei fereastra să intre aer curat. Apoi mă întinsei puțin pe canapeaua veche, de piele, care-și făcuse, poate, veacul acolo, la mine, în birou. Poruncii mai întîi aprodului să nu fiu deranjat de nimeni — voiam să mă odihnesc în puținul timp care mă mai despărțea de clipa în care mă voi prezenta la șef.

Simțeam o mulțumire crescîndă: fără nici un sprijin din partea șefului, ba împotriva recomandărilor și voinței sale, reușisem. Deși, undeva, ceva îmi șoptea că totuși șeful — cît putuse — se străduise să mă sprijine... In orice caz, reușisem să dau de urma asasinilor lui Mihai Dobrescu, reușisem să dovedesc nevinovăția lui Vulcănescu. Reușisem, reușisem, reușisem! Mai rămînea ca șeful să ceară Parchetului legitimarea stării de fapt a lui Skrober și să emită alte cîteva mandate pentru oamenii săi. Și afacerea, gata lămurită, putea fi înaintată tribunalului!

— Mă uitai la ceas: 8 fără cinci!

Așadar, trebuia să mă aranjez puțin și să plec la șef. N-apucasem să dorm, însă faptul că șezusem cît de cît lungit, cu picioarele cocoțate pe marginea canapelei, mă înviorase și mă simțeam, oricum, ceva mai odihnit.

Mă ridicai, mă scuturai puţin şi, luînd dosarul, ieşii pe coridorul lung şi întunecos, la capătul căruia se afla biroul şefului şi începeau birourile celor de la „politic".

Mergeam uşor, marţial, drept, neprivind în stînga sau în dreapta. Nu ştiu de ce mergeam astfel. Cînd îmi dădui seama — zărisem cîteva capete ale colegilor întorcîndu-se, ironice, după mine —, mă ruşinai şi îmi corectai ţinuta.

Cînd intrai în anticamera şefului, domnişoara Mimi, secretara, îmi făcu cu ochiul şi-mi şopti :

— Şeful e-n cabinet cu un domn tare şic.

— Atunci pot să intru ? întrebai eu, ezitînd cu mîna pe clanţa biroului.

— Vii într-o chestie de serviciu ? întrebă ea, la rîndu-i.

— Da.

— Atunci poţi intra. Mi-a zis să dau drumul oricui vine cu o treabă de serviciu.

Bătui şi intrai.

Danciu se afla, apatic, în fotoliul în care mă poftea pe mine, de obicei. Pe locul său sta ţeapăn un individ cam spînatic, de vreo 35 de ani. Părea înalt, avea părul negru, cîrlionţat, ochi albaştri şi tenul alb. Exact tipul de bărbat care place femeilor, de aceea o dăduse gata şi pe nefericita secretară.

Salutai şi... aşteptai.

Danciu mă pofti să iau loc, apoi, surîzînd de parcă s-ar fi scuzat pentru o asemenea gafă, spuse :

— Permiteţi, domnule inspector Florescu, să vă prezint pe comisarul Bocăncel, unul dintre cei mai de ispravă din direcţie.

Florescu îmi întinse o mînă moale, uşor transpirată şi în clipa aceea, cît i-o strînsei, simţii iradiind dinspre el un puternic miros de mosc.

Nici nu se ridicase din fotoliu !

Ochii lui albaştri priveau, mă fixau inexpresiv.

Rămăsei în picioare. Apoi, cînd el îmi spuse :

— Poţi să te reaşezi... mă aşezai în cel de-al doilea fotoliu şi schimbai, încurcat, dosarul dintr-o mînă în cealaltă.

— Domnul Florescu va fi noul dumitale şef, Bocăncel, mi se adresă Danciu. Eu... o să plec la Tîrgovişte. Chestor. Dă-mi, te rog, dosarul.

I-l dădui. Citi cele scrise pe copertă şi, parcă cu părere de rău, spuse :

— Tot dosarul ăsta !... îl răsfoi, plictisit, apoi mă întrebă : Ai... reuşit *ceva ?*

— Totul, răspunsei eu scurt.

Surprinsei privirea lui Florescu pironindu-se rapid asupra mea.

— Totul ? ! se miră a întrebare Danciu.

— Da.

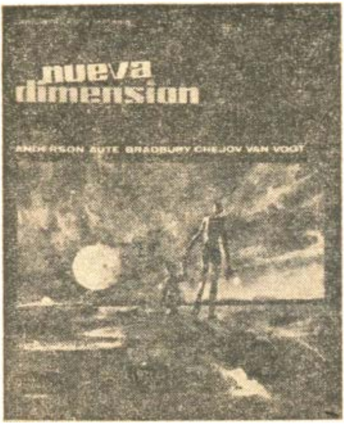
— Cum *totul ?* întrebă şi Florescu.

— L-am prins pe şeful asasinilor, i-am luat cîteva declaraţii, în care a recunoscut principalul ; urmează...

— Şi... cine-i *şeful* ăsta ? întrebă Florescu.

(CONTINUARE ÎN NUMĂRUL VIITOR)

O revistă spaniolă închinată fantasticului-științific

Anul acesta a luat ființă, la Barcelona, o revistă al cărei titlu, *Nueva Dimension (Dimensiune nouă)*, sună ca o profesiune de credință. Editorialul din primul număr ne confirmă această impresie, definind astfel programul revistei : „Înțelegem să ne prezervăm de orice servilism față de revistele sau tendințele mai reprezentative, încurajînd toate stilurile (...) vrem să scuturăm un pic jugul anglo-saxon și să ținem seama de creațiile mai importante din alte țări (...) vom încuraja noile valori, fără a nesocoti gloriile consacrate".

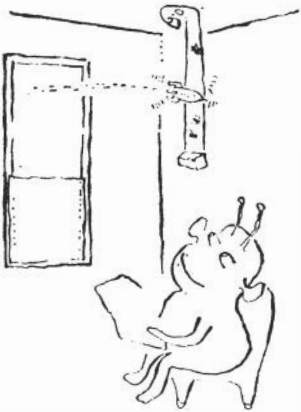
Cele trei numere apărute pînă acum (revista este bimestrială) respectă aceste principii. Alături de Ray Bradbury, A. E. Van Vogt, Poul Anderson, Arthur C. Clarke și alți reprezentanți de seamă ai science-fictionului american și englez, figurează argentineana Angelica Gorodischer, austriacul Kurt Luif, francezul Bernard Pechberty, germanul Walter Ernsting, italianul Lino Aldani, polonezul Stanislaw Lem, rușii G. Altov și Valentina Juravliova, suedezul Bertil Martensson, uruguaianul Carlos Maria Federici etc. La colțul „clasicilor" au fost publicate povestiri de Cehov, Čapek, Hyatt Verrill. Tînăra generație de scriitori spanioli este prezentă prin Juan G. Atienza, Luis Eduardo-Aute, Arturo Mengotti, Luis Vigil (unul dintre cei trei conducători ai revistei)... Însăși această bogată recoltă de nume, mai mult sau mai puțin celebre, asigură o mare diversitate de stiluri și dă revistei un real prestigiu literar.

Nueva Dimension beneficiază de o frumoasă prezentare grafică, datorată în bună parte unor ilustratori ca Jordi Buxadé, Ramon Escolano, Maria Lluiza Paytubi etc. O bogată rubrică de informații inserează noutăți științifico-fantastice din cele șapte arte (numărul 3, din mai—iunie, cuprinde numeroase referiri la realizările genului în țara noastră).

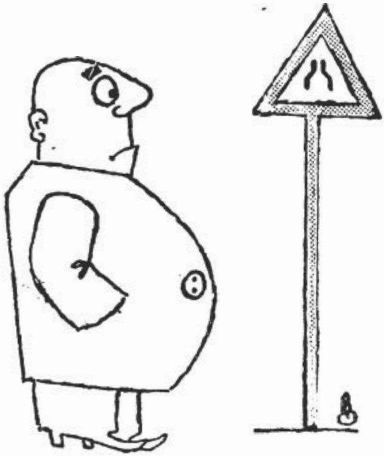
Salutînd apariția acestei reviste de ținută, numeroșii iubitori ai fantasticului științific din România îi urează mult succes.

Ion HOBANA

UMOR

Desen de VASILE CRĂIȚA-MÎNDRĂ

DILEMĂ
Desen de I.M. VINTILĂ

— Nicușor, te rog, încetează cu gîdilatul!!!
Desen de MIHU ANTIN

UMOR

de IONEL LUCA

Aur!!... Nu-l scap pentru nimic în lume...

Dezlegarea jocurilor din numerele precedente:

POSESORUL AUTO: Cu mașină la scară; **NAUTILUS MODERN:** Submarinul atomic pătrunde în Marea Albă; **O DORINȚĂ IMPERIOASĂ A OMENIRII:** Să se pună capăt înarmării nucleare; **ASALTUL COSMOSULUI:** Lansarea către Iupiter a reușit; **SĂRITURA CALULUI:** Povestiri științifico-fantastice; **FARMACEUTICĂ:** Penicilina; **TABLOUL LUI MENDELEEV:** Substanțe chimice; **PRODUCĂTOARE DE BUNURI MATERIALE:** Industrie; **METALURGICĂ:** Laminate; **ÎN LABORATOR LA UN MOMENT DAT:** Un mare semn de întrebare; **EVRICA!:** Idei noi; **LA START:** Înainte de plecare; **COPERTĂ LITERARĂ:** Stanislaw Lem — Solaris.

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri Științifico-Fantastice

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

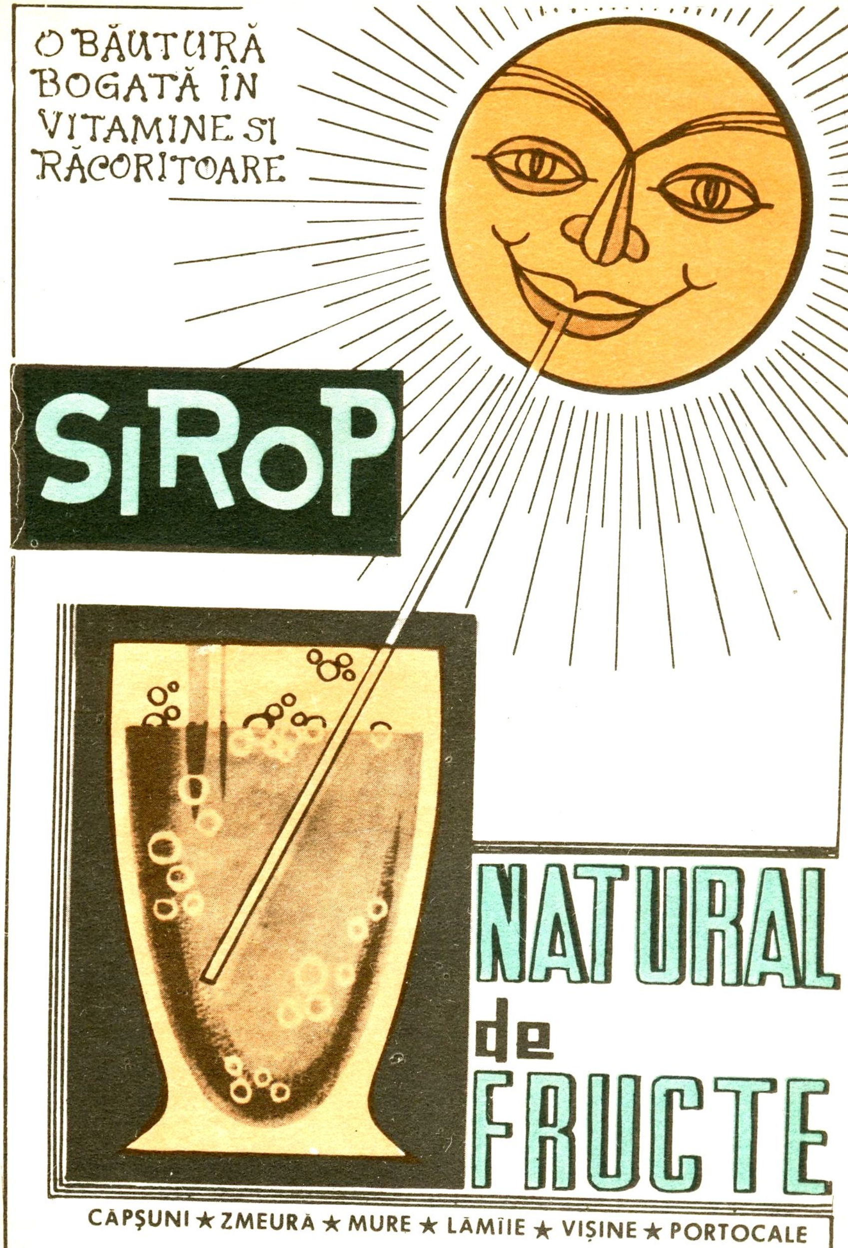
Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

● SEPTEMBRIE 1968

PREȚUL 1 LEU 41007